

Ang Liwayway

Nobyembre 2025

Talaan ng mga Nilalaman

TAMPOK NA ARTIKULO.....	2
ANG PANANAW NG DIYOS SA DIGMAAN AT KARAHASAN.....	2
MGA PAG-AARAL SA BIBLIYA	26
ANG PAGLIGTAS KAY JEREMIAS	26
ANG PAGBAGSAK NG JERUSALEM.....	30
ANG TANDA NI EZEKIEL.....	34
BINALAAN ANG MGA TAO.....	38
ANG PANGITAIN NI EZEKIEL SA KAHARIAN NG DIYOS	42
BUHAY AT DOKTRINA NG MGA KRISTIYANO	46
MAGPAKATATAG	46

Sundan ang Iyong Bibliya!

Ang Pananaw ng Diyos sa Digmaan at Karahasan

“Pinatitigil niya ang mga digmaan hanggang sa dulo ng lupa; binabali niya ang pana at pinuputol ang sibat; sinusunog niya ang karo sa apoy.”
Awit 46:9

Nasa ika-dalawampu't isang siglo na tayo ngayon. Mabilis na lumalala ang mga kalagayan ng mundo. Ang mga taong pinagkakatiwalaan natin, ang mga bagay na ating nakilala at tinatamasa, at ipinagwawalang-bahala pa nga, ay nawawala. Marami sa mundo ngayon ang nabubuhay sa patuloy na takot. Nakikita natin mismo na ang mga tensyon sa mundo ay nasa pinakamataas na antas. Ang mga alitan, digmaan, at mga gawa ng terorismo ngayon ay pumupuno sa ating mga headline at ulat ng balita. Ang mundo ay nababalot ng matinding kaguluhan, na nagdulot sa marami na matakot para sa kanilang sariling pag-iral. Isang pakikibaka sa pagitan ng mga umano'y kapangyarihan ng mabuti at masama sa mundo ang nagaganap. Mayroong panawagan para sa armas, na humantong sa karahasan na ibinibigay

para sa karahasan. Malaking presyur ang inilagay sa mga indibidwal na "sumali sa laban" anuman ang mangyari.

Ang sangkatauhan sa pangkalahatan ay hindi umaasa sa Diyos para sa tulong, kundi umaasa sa sarili nitong mga pamamaraan para sa pagdadala ng kapayapaan sa mundo. Sa ganitong sitwasyon, makikita natin na ang anak ng Diyos ay nahaharap sa maraming mahahalagang desisyon. Ano ang itinuturo ng mga Kasulatan tungkol sa karahasan, digmaan, at pagpatay? Paano magagamit ang mga Kasulatan bilang batayan sa pagtutol sa digmaan at karahasan? Umaasa kami na ang susunod na talakayan ay makakatulong sa mambabasa sa mga sagot sa mahahalagang tanong na ito.

Mga Paglalarawan sa Diyos sa Lumang Tipan

Ang Diyos ay madalas na inilalarawan sa Bibliya gamit ang mga terminong parang digmaan - ang "galit ng Panginoon," at ang "poot ng Panginoon" gaya ng nabanggit sa Mga Bilang 11:10,33. Ang Ama sa Langit ay parang "isang apoy na tumutupok," dahil "isang bagay na kakila-kilabot na mahulog sa mga kamay ng buhay na Diyos." (Deuteronomio 4:24; Hebreo 10:31). "Sa akin ang paghihiganti, at ang kagantihan." (Deuteronomio 32:35). Ang Panginoon ay "isang mapanibughuing Diyos," at "isang lalaking

mandirigma," na babangon upang hatulan ang mga bansa sa kanyang itinakdang panahon. Exodo 20:5; 15:3

Mga Lalaking Mandirigma ng Israel

Sa pakikitungo ng Diyos sa bansang Israel, makikita natin na inutusan silang bilangin ang kanilang mga sarili ayon sa mga hukbo. "Ang Panginoon ay nagsalita kay Moises sa ilang ng Sinai, sa tabernakulo ng kapisanan, ... pagkatapos nilang makalabas sa lupain ng Egipto, na sinasabi, Bilangin mo ang buong kapisanan ng mga anak ni Israel, ayon sa kanilang mga angkan, ayon sa mga sangbahayan ng kanilang mga magulang, ayon sa bilang ng kanilang mga pangalan, bawat lalaki ayon sa kanilang sensus; Mula dalawampung taong gulang pataas, lahat ng makakalabas sa Israel sa pakikipagdigma: ikaw at si Aaron ay bibilangin sila ayon sa kanilang mga hukbo." Mga Bilang 1:1-3

Ang mga Israelita ay madalas na pinangungunahan ng mga lalaking mandarigma sa kanilang mga pakikibaka upang makuha ang kanilang lupang pangako. Si Josue, ang "kapitan ng hukbo ng Panginoon," ay inutusan ng isang anghel kung paano lilipulin ang Jerico. (Josue 5:14; 6:2-5). Sa pamamagitan ng paghihip ng mga trumpeta, at banal

na interbensyon, ang mga pader ng lungsod ay “gumuho,” at “lubos na nawasak.” Josue 6:20,21

Tinuruan ng Diyos ang kanyang bayan kung paano lumaban. Sinabi sa atin ni David, “Purihin ang Panginoon, ang aking kalakasan, na nagtuturo sa aking mga kamay na makipagdigma, at sa aking mga daliri na lumaban: Aking kabutihan, at aking kuta; aking matayog na moog, at aking tagapagligtas; aking kalasag, at siya na aking pinagkakatiwalaan; na siyang nagpapasuko sa aking bayan sa ilalim ko.” Mga Awit 144:1,2

Nakikipaglaban ang Diyos para sa Kanyang Bayan

Nakipaglaban ang Diyos para sa kanyang bayan nang sila ay hinahabol ni Paraon, hari ng Ehipto, at ng kanyang hukbo ng mga kabayo at mga karwahe. “Nang makalapit si Paraon, itiningin ng mga anak ni Israel ang kanilang mga mata, at, narito, ang mga Egipcio ay sumusunod sa kanila; at sila ay natakot na mainam: at ang mga anak ni Israel ay dumaing sa Panginoon. ... At sinabi ni Moises sa bayan, Huwag kayong matakot, tumigil kayo, at tingnan ninyo ang pagliligtas ng Panginoon, na kaniyang ipapakita sa inyo ngayon: sapagka't ang mga Egipcio na inyong nakikita ngayon, ay hindi na ninyo sila makikita magpakailanman. Ang Panginoon ang lalaban para

sa inyo, at kayo'y tatahimik.” (Exodo 14:10-14). Ang tubig ng dagat ay nahati sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Diyos, at ang hukbo ng Israel ay nailigtas; ang mga hukbo ng Ehipto ay nawasak.

Sa pagsasalaysay ng isang karanasan kalaunan, “Ang Panginoon ay nagsalita kay Moises, na sinasabi, Ipaghiganti mo ang mga anak ni Israel sa mga Madianita: ... At sinalita ni Moises sa bayan, na sinasabi, Maghanda kayo ng ilan sa inyo para sa pakikidigma, at hayaan ninyong sila'y yumaon laban sa mga Madianita, ... Sa bawat lipi ay isang libo, sa lahat ng mga lipi ng Israel, ay inyong susuguin sa pakikidigma. ... At kanilang pinatay ang mga hari ng Madian.” Mga Bilang 31:1-8

“Panahon sa Bawat Layunin”

Ang isa pang hanay ng mga banal na kasulatan na dapat isaalang-alang mula sa Lumang Tipan ay matatagpuan sa Ecclesiastes 3:1,3,8: “Sa bawat bagay ay may kapanahunan, at panahon sa bawat layunin sa silong ng langit: ... Panahon ng pagpatay, at panahon ng pagpapagaling; panahon ng paggiba, at panahon ng pagtatayo; ... Panahon ng pag-ibig, at panahon ng pagkamuhi; panahon ng digmaan, at panahon ng kapayapaan.” Maraming tao ang gumamit ng mga banal na kasulatang ito upang bigyang-katwiran ang pagpatay at pakikipagdigma.

Gayunpaman, kapag sinuri natin ito nang mas malapitan, makikita natin na si Solomon ay sumusulat bilang resulta ng kanyang maraming nakaraang karanasan at obserbasyon. Nagbibigay siya ng punto mula sa isang panlipunang pananaw. Nakikita niya ang mga taong nagpapagal sa lahat ng uri ng pagsisikap, at matalino niyang tinatanong, “Ano ang pakinabang ng gumagawa sa kaniyang pinagpapagalan? Nakita ko ang paghihirap na ibinigay ng Dios sa mga anak ng mga tao upang pagtrabahuhan dito.” mga talata 9,10

Tinapos ni Solomon ang kaniyang talakayan sa Aklat ng Ecclesiastes sa, “Pakinggan natin ang katapusan ng buong bagay: Matakot ka sa Dios, at sundin mo ang kaniyang mga utos: sapagka't ito ang buong katungkulan ng tao. Sapagka't dadalhin ng Dios ang bawa't gawa sa kahatulan, pati ng bawa't lihim na bagay, maging ito'y mabuti, o maging ito'y masama.” Ecclesiastes 12:13,14

Isang Dios ng Pag-ibig

Sa liwanag ng nabanggit, naghaharap tayo ngayon ng isang lehitimong tanong na itinatanong ng marami: Kung ang Dios ay isang Dios ng pag-ibig gaya ng sinasabi sa atin ng Biblia, paano natin mauunawaan ang kaniyang mga utos sa mga anak ni Israel, tulad ng “lubos na paglipol” sa kanilang mga

kaaway? (1 Juan 4:8,16; Deuteronomio 12:2; 20:17). Dapat nating tandaan na ang bansang Israel ay ang bayang pinagtipanan ng Diyos: “Kayo lamang ang aking kinikilala sa lahat ng angkan sa lupa.” Amos 3:2

Ang katotohanan na ang mga anak ni Israel ay ang piniling bayan ng Diyos ay malinaw na itinuturo sa Bibliya. Napapansin natin ang mga salitang ito ni Propeta Jeremias: “Ganito ko ikinapit sa akin ang buong sambahayan ni Israel at ang buong sambahayan ni Juda, sabi ng Panginoon; upang sila'y maging sa akin ay isang bayan, at isang pangalan, at isang kapurihan, at isang kaluwalhatian.” Ako ang magiging “Diyos ng lahat ng angkan ng Israel, at sila'y magiging aking bayan.” (Jeremias 13:11; 31:1). Sa pakikipag-usap kay Jacob, ang ama ng labindalawang tribo ng Israel, sinabi ng Diyos, “Sa iyo at sa iyong binhi ay pagpapalain ang lahat ng angkan sa lupa.” Genesis 28:14

Ang lupain ng Canaan ay ipinangako sa “binhi,” o supling, ni Abraham - samakatuwid nga, ang Israel - ilang siglo na ang nakalilipas. (Genesis 11:31; 12:5-7). Gayunpaman, may ibang mga tao na nanirahan na sa lupain bago pa man dumating ang mga Israelita bilang mga karapat-dapat na tagapagmana sa ilalim ng pamumuno ni Josue. Napakasama ng

mga kalagayan sa lupang pangako ng Canaan nang angkinin ito ng Israel. Ang mga Filisteo, Amorrheo, at iba pa na naninirahan sa lupain ay lubhang tiwali, dahil sila ay nakikibahagi sa lahat ng anyo ng pagsamba sa diyus-diyosan, at nag-aalay pa nga ng mga handog na tao kaugnay ng kanilang mga huwad na diyos at relihiyon. (Deuteronomio 18:9-14). Dahil ang kanilang kasamaan at kasamaan ay umabot na sa isang antas kaya't nakita ng Diyos, sa kanyang karunungan at katarungan, na mas makabubuting lipulin sila at maglagay sa lupain ng isang bayan na, sa ilalim ng kanyang mga tagubilin, ay makakaabot sa mas mataas na antas ng kabihasnan.

Kaya naman, inutusan ng Diyos ang mga Israelita na sakupin ang Canaan. Hindi ito isang bagay na ginawa nang walang kanyang pahintulot at direksyon. Bago pumasok sa lupang pangako, ang Panginoon ay nagtatag ng isang sistema ng mga batas sa mga Israelita. Naunawaan nila na kung susuwayin nila ang mga batas na iyon, sila ay parurusahan. Isa sa mga batas na ito ay, "Huwag kang papatay." (Exodo 20:13). Ang mga karatig-bansa ng Israel ay palaging nakikipagdigma laban sa kanila, ngunit kung susundin ng Israel ang Diyos, tutulungan Niya sila. Gayunpaman, kung susuwayin nila ang Diyos, hahayaan Niyang magtagumpay ang kanilang mga kaaway. Levitico 26:3,6-8,14,17

Isang Pansamantalang Sitwasyon

Sa bandang huli ng Lumang Tipan, nilinaw ng Diyos sa pamamagitan ng mga propeta na ang kasalukuyang panahon ng kasamaan, poot, digmaan, at kahirapan ay isang pansamantalang sitwasyon lamang. Ang Kanyang plano ang siyang mag-aalis sa lahat ng digmaan, poot, kawalan ng pag-asa, at kahirapan. Mangyayari ito kapag naitatag na ang Kanyang kaharian. Sa pamamagitan ni Propeta Isaias, sinabi ng Diyos tungkol sa panahong ito: “Pupupukin nila ang kanilang mga tabak upang maging mga sudsod, at ang kanilang mga sibat upang maging mga karit: ang bansa ay hindi magtataas ng tabak laban sa bansa, ni hindi na sila mag-aaral ng digmaan.” “Hindi sila mananakit o maninira man sa aking buong banal na bundok.” Isaias 2:4; 11:9

Pananaw sa Digmaan sa Bagong Tipan

Isaalang-alang natin ngayon ang mga turo ng Diyos sa Bagong Tipan, kung saan malapit nang maging malinaw na may naganap na pagbabago. Ang Ama sa Langit ay nakikitungo na ngayon sa bansang Israel, at ang lahat ng ito ay nagsisimula sa kanyang Anak, si Hesus. Sa kanyang pag-iral bago naging tao, ang Anak ng Diyos ay tinatawag na “ang Salita

[Griyego: logos]” ng Diyos. (Juan 1:1). Kalaunan sa kabanatang ito rin, isinulat ni Juan: “Ang Salita ay nagkatawang-tao, at tumahan sa gitna natin, (at nakita namin ang kanyang kaluwalhatian, ang kaluwalhatianang gaya ng sa bugtong ng Ama,). puspos ng biyaya at katotohanan.” (talata 14). “Siya’y nasa sanlibutan, at ang sanlibutan ay ginawa sa pamamagitan niya, at hindi siya nakilala ng sanlibutan. Siya’y naparito sa kanyang sariling bayan, at hindi siya tinanggap ng kanyang sariling bayan.” (talata 10,11). Alam natin na ang “kanyang sariling bayan” ay tumutukoy sa bansang Israel. Siya ay tinanggihan nila bilang katuparan ng banal na kasulatan, “Siya’y hinamak at itinakuwil ng mga tao.” Isaias 53:3

Nang tanungin ni Pilato ang mga Hudyo, na nagtitipon sa paglilitis sa ating Panginoon, “Ano nga ang gagawin ko kay Jesus na tinatawag na Cristo? Sinabi nilang lahat sa kanya, Ipako siya sa krus.” (Mateo 27:22). Gaya ng mababasa natin sa pagtatapos ng salaysay, hinugasan ni Pilato ang kanyang mga kamay sa bagay na iyon at hindi nakakita ng anumang pagkakamali sa kanya. “Nang magkagayo’y sumagot ang lahat ng tao, at sinabi, Ang kanyang dugo ay mapasa amin, at sa aming mga anak.” Mateo 27:25

Sa buong ministryo ni Hesus, hinangad niyang tulungan ang Israel. “O Jerusalem, Jerusalem, na pumapatay sa mga propeta, at bumabato sa mga sinugo sa iyo; makailang beses kong inibig na tipunin ang iyong mga anak, gaya ng pagtitipon ng inahin sa kaniyang mga sisiw sa ilalim ng kaniyang mga pakpak, at ayaw ninyo! Narito, ang inyong bahay ay iniiwan sa inyo na wasak.” (Lucas 13:34,35). Dahil sa pagtanging ito sa bugtong na Anak ng Diyos, nabigo ang Israel na makamit ang matagal na nitong hinahanap. Ninanais nilang makamit ang patuloy na mga pagpapala at kasaganaan sa ilalim ng patnubay ng Diyos. “Ano nga? Hindi nakamit ng Israel ang kaniyang hinahanap... (Ayon sa nasusulat, Binigyan sila ng Diyos ng espiritu ng pagkakatulog, mga matang hindi sila makakakita, at mga taingang hindi sila makakarinig;). hanggang sa araw na ito.” Mga Taga-Roma 11:7,8

Mga Halimbawang Ituturo sa Atin

Muli nating babanggitin ngayon, gamit ang mga Kasulatan, ang layunin ng relasyon ng Diyos sa Israel sa Lumang Tipan. “Mga kapatid, ayaw kong maging di-alam sa inyo, kung paanong ang lahat ng ating mga ninuno [mga Israelita] ay nasa ilalim ng ulap, at silang lahat ay tumawid sa dagat; ... Ngayon ang mga bagay na ito ay naging mga halimbawa

para sa atin, upang huwag tayong magnasa ng masasamang bagay, gaya naman nila na nagnasa.”
1 Corinto 10:1,6

Mula sa talaang ito ay mayroon tayong mga babala at pagkakataong matuto mula sa mga pagkabigo ng Israel upang magawa natin ang ating makakaya upang maglingkod sa Diyos. Ang likas na Israel ay hindi kailanman naging tagapagmana nang walang kondisyon ng anumang bahagi ng pangakong ginawa kay Abraham: “Sa iyo ay pagpapalain ang lahat ng angkan sa lupa.” (Genesis 12:3). Nang makipagtipan ang Diyos sa Israel, ang pagkaunawa ay kung susundin nila ang Kautusan, magkakaroon sila ng buhay na walang hanggan. Ito ay magbibigay-daan sa kanila na manahin ang pangakong ginawa kay Abraham at bibigyan sila ng pribilehiyong pagpalain ang “lahat ng angkan sa lupa.”

Mga Tagapagmana ng mga Pangako ng Diyos

Ang mga salita ni Apostol Pedro, “Ang pangako ay para sa inyo, at sa inyong mga anak,” ay lubos na naaayon sa lahat ng pakikitungo ng Panginoon sa Israel, kabilang ang kanyang tipan sa kanila bilang mga anak ng kanyang lingkod na si Abraham. (Mga Gawa 2:39). Taglay pa rin nila ang pag-asang ito noong panahon ni Hesus, gaya ng sinabi ni Pablo, “Ang ating labindalawang lipi, na buong pusong

naglilingkod sa Diyos, araw at gabi, ay umaasang matupad.” (Mga Gawa 26:7). Nang ang Israel, bilang isang bansa, ay napatunayang hindi karapat-dapat na maging tagapagmana ng mga pangako ni Abraham, sila, sa simbolikong pananalita, ay pinutol, at ang mga Hentil ay binigyan ng pagkakataong maiugnay upang pumalit sa kanilang lugar. Ang mga Hentil na ito, ngayon bilang mga indibidwal, ay maaaring maging kabahagi ng “ugat at katabaan ng puno ng olibo” na siyang mga pangako ni Abraham. Mga Taga-Roma 11:17

Mula noon, tanging ang mga indibidwal, Hudyo man o Hentil, na tumanggap kay Cristo ang ginawang "mga tagapagmana ayon sa pangako," bilang mga miyembro ng espirituwal na binhi ni Abraham. (Galacia 3:29). "Ang bato [si Jesus] na itinakwil ng mga tagapagtayo [Israel bilang isang bansa], ay naging pangulo ng panulok: ... Ang kaharian ng Dios ay aalisin sa inyo at ibibigay sa isang bansang nagkakabunga ng mga bunga nito." Mateo 21:42,43

Dahil ang Israel ay hindi pa handa na gamitin sa pagpapala ng ibang mga bansa, ang katayuan nila sa ilalim ng kanilang tipan sa Dios ay nagwakas, at ang pangako ng pagiging isang "kaharian ng mga saserdote, at isang banal na bansa" ay tumigil na rin sa pagiging kanila. (Exodo 19:6). Ito ay "ibinigay sa isang bansa," sa espirituwal na Israel - "isang

maharlika pagkasaserdote, isang banal na bansa." (1 Pedro 2:9). Sinabihan tayo na ang bansang ito ay hiwalay at naiiba sa lahat ng iba pa at tinipon ng Dios mula sa lahat ng mga tao sa lupa - "isang bayan para sa kaniyang pangalan." Mga Gawa 15:14

Pagtanggi sa Karahasan at Digmaan

Ang ating Panginoong Hesukristo ang tunay na susi sa pagbabago sa mga turo na inilalahad sa Bagong Tipan. Tinanggihan ni Hesus ang mga konsepto ng karahasan at digmaan na nakilala at tinanggap na sa mundo. Sa pamamagitan ng kanyang mga turo, at sa kanyang halimbawa, binigyan niya tayo ng mas mataas na pamantayan. "Isang bagong utos ang ibinigay ko sa inyo, na kayo'y magmahalan; kung paanong iniibig ko kayo, ay magmahalan din naman kayo. Sa ganito'y makikilala ng lahat ng mga tao na kayo'y aking mga alagad, kung kayo'y may pag-ibig sa isa't isa." (Juan 13:34,35). Ito ay isang mas mataas na utos, isang mas mataas na batas, kaysa sa ibinigay sa mga Hudyo sa ilalim ng kanilang tipan sa Diyos. Ang batas na ibinigay ni Cristo ay ang batas ng tipan ng Kristiyano; ito ang batas ng pag-ibig. Ito ay ibinigay sa lahat ng mga pumasok sa paaralan ni Cristo, at umaasang maging bahagi ng Espirituwal na Israel. Ganito binuod ni Hesus ang utos ng pag-ibig: "Iibigin mo ang Panginoon mong

Diyos nang buong puso mo, at nang buong kaluluwa mo, at nang buong pag-iisip mo. ... libigin mo ang iyong kapwa gaya ng iyong sarili.” Mateo 22:37,39

Ang karahasan, bunga ng kasalanan, ay laganap sa mundo ngayon. Ito ay umiiral sa maraming anyo at halos lahat ng kultura ay sumasaklaw sa iba't ibang paraan. Si Satanas, ang may-akda ng kasalanan, ay gumagala sa mundo “na parang leong umuungal, ... naghahanap ng kanyang malalamon.” (1 Pedro 5:8). Siya ang “diyos ng mundong ito” at “binulag niya ang mga pag-iisip ng mga hindi nagsisisampalataya.” (2 Corinto 4:4). Dahil sa impluwensya ni Satanas, ang karahasan ay laganap sa lipunan ngayon.

Sa kasalukuyan, nakikita natin ang karahasan sa tahanan, sa mga kapitbahay, sa mga paaralan, simbahan, at sa lugar ng trabaho, maging sa mga estranghero, hindi pa kasama ang marahas na tunggalian sa mga bansa. Ang lahat ng ito ay salungat sa mga turo ni Hesus. Tinanggihan niya ang karahasan, at ang personal na paggamit ng puwersa upang lutasin ang mga hindi pagkakaunawaan. Halimbawa, sa Juan 18:10,11, itinuwid ni Hesus si Pedro dahil sa pagbunot ng kanyang espada laban sa isang alipin ng Mataas na Saserdote, na nagresulta sa pinsala sa alipin. Sinabi Niya kay Pedro, “Isalong mo ang iyong espada sa kaluban.”

Hindi na natin muling naririnig ang mga disipulo na gumagamit ng puwersa o karahasan sa paglilingkod sa Panginoon. Maaari sanang tumawag si Hesus sa paglilingkod ng “labindalawang hukbo ng mga anghel,” ngunit hindi niya ginawa iyon. (Mateo 26:53). Hindi niya handang gamitin ang banal na kapangyarihan para sa kanyang personal na kapakanan. Hindi kailanman nanalangin si Hesus para sa kaligtasan mula sa kanyang mga problema, ngunit buong-kagalakang tiniis ang mga ito bilang bahagi ng kanyang sakripisyo. Dapat ding gawin ng mga tagasunod ni Kristo ang parehong bagay. “Magkaroon kayo ng pag-iisip na ito, na siyang na kay Cristo Jesus din.” Mga Taga-Filipos 2:5

Bagong Saloobin sa mga Kaaway

Nangaral din ang ating Panginoon tungkol sa isang bagong saloobin sa ating mga kaaway. “Sinasabi ko sa inyo, Ibigin ninyo ang inyong mga kaaway, pagpalain ninyo ang mga sumusumpa sa inyo, gawan ninyo ng mabuti ang mga napopoot sa inyo, at ipanalangin ninyo ang mga lumalait sa inyo, at umuusig sa inyo.” (Mateo 5:44). Sa una, masasabi nating ito ay isang mataas na pamantayan na dapat sundin, at tama tayo. Ang ganitong uri ng pag-ibig ay higit pa sa pagmamahal sa iyong kapwa. Sinasabing madaling mahalin ang mga nagmamahal sa atin. Gayunpaman, ang pagmamahal sa ating mga

kaaway ay nangangailangan ng isang kalagayan ng puso na puno ng pagmamahal na kahit ang isang kaaway ay hindi makakapukaw sa ating mga puso ng anumang masasamang intensyon. Walang lugar para sa mga gawa ng paghihiganti o poot.

Hindi ito nangangahulugan na sinasang-ayunan natin ang kasamaan o kawalang-katarungan, ngunit hindi tayo dapat makibahagi rito. Tutol tayo sa pang-aapi sa mahihina at walang magawa. Ang pag-iisip ng marami sa mundo ngayon ay bigyang-katwiran ang paggawa ng mali sa iba upang iligtas ang sarili. Dapat nating "kapootan ang masama, at ibigin ang mabuti," ngunit hindi natin dapat gantihan ang masama sa iba, kahit na ang ating mga kaaway. (Amos 5:15). Tandaan natin na ang mga nagkakasala at gumagawa ng masama sa paningin ng Diyos ay tatanggap ng kanilang gantimpala. 1 Corinto 3:8

Mga Prinsipyo ng Buhay

Itinuro ng ating Panginoong Hesus ang mga prinsipyo ng pamumuhay na nailalarawan sa pamamagitan ng pakikiramay, kaamuan, awa, kadalisayan, at pakikipagpayapaan. "Mapalad ang mga nagdadalamhati: ... Mapalad ang mga maamo: ... Mapalad ang mga mahabagin: ... Mapalad ang mga may malinis na puso: ... Mapalad ang mga

Ang Liwayway

tagapamayapa: sapagkat sila ay tatawaging mga anak ng Diyos." (Mateo 5:4-9). Sinabi ng ating Panginoon ang mga salitang ito sa kanyang Sermon sa Bundok upang turuan ang kanyang mga disipulo at, gayundin, tayo. Nais Niya tayong maging maawain sa mga nasa mahihirap na kalagayan, magsanay ng kaamuan at pagpipigil sa sarili, maging maawain sa iba, magkaroon ng dalisay na puso, walang galit at masamang hangarin, at laging maging tagapamayapa. Hindi natin laging magagawa nang perpekto ang mga bagay na ito, ngunit nais nating magkaroon ng perpekto at dalisay na layunin. Ang bayan ng Panginoon ay dapat maging matulungin. "Kaya't habang mayroon tayong pagkakataon, gumawa tayo ng mabuti sa lahat ng tao," at huwag makiisa sa damdamin ng nagdidigmaang mundong ito. Mga Taga-Galacia 6:10

Ang kadalisayan ng puso sa Diyos ay makikita sa mga pagsisikap na mamuhay nang mapayapa at itaguyod ang kapayapaan sa iba. Isinulat ni Apostol Pablo, "Hangga't nasa inyo, mamuhay kayong mapayapa kasama ng lahat ng tao." (Mga Taga-Roma 12:18). Ito ay lalong kailangan sa panahong ito na ating kinabubuhayan ngayon, kahit na ang kapayapaan ay hindi ibinabalik sa atin.

Iniiibig ng mga kaaway ng katuwiran ang "kadiliman kaysa liwanag, sapagkat ang kanilang mga gawa ay masasama." (Juan 3:19). Hindi hinahanap ng Panginoon ang mga ito, kundi ang mga tapat sa mga prinsipyo ng katuwiran, na gagamitin nila ang mga ito kahit sa kanilang mga kaaway kapag pinag-uusig. "Mapalad kayo pagka kayo'y inaalipusta, at pinag-uusig, at pinagsasalitaan ng sarisaring masama laban sa inyo na pawang kasinungalingan, dahil sa akin. Mangagalak kayo, at mangagalak nang husto: sapagka't malaki ang ganti sa inyo sa langit." (Mateo 5:11,12). Sumulat din si Apostol Pedro: "Kung ang sinoman ay magdusa bilang isang Kristiyano, huwag siyang mahiya; kundi luwalhatiin niya ang Dios dahil dito." (1 Pedro 4:16). Binibigyan tayo ng ating Panginoon ng personal na katiyakan nang sabihin niya sa atin: "Sa sanglibutan ay magkakaroon kayo ng kapighatian: nguni't laksan ninyo ang loob; aking dinaig ang sanglibutan." Juan 16:33

Mga Responsibilidad ng mga Kristiyano

Dapat nating sundin ang mga batas ng tao kapag hindi ito sumasalungat sa mga batas ng Diyos. Gayunpaman, kapag ang mga ito ay sumasalungat, ang Kristiyano ay dapat na maging responsable sa mga batas ng Diyos, hindi sa mga batas ng tao. Pansinin ang mga payo na ibinigay sa atin tungkol

dito. “Kayo'y isang lahing hirang, isang makaharing pagkasaserdote, isang bansang banal, isang bayang pag-aari ng Diyos; upang inyong ipahayag ang mga kapurihan niyaong tumawag sa inyo mula sa kadiliman, patungo sa kaniyang kahanga-hangang liwanag. ... Mga minamahal, ipinamamanhik ko sa inyo, bilang mga taga-ibang bayan at mga manlalakbay, na kayo'y magsipagpigil sa mga kahalayan ng laman, na nakikipagdigma laban sa kaluluwa.” (1 Pedro 2:9,11). “Dapat nating sundin ang Diyos bago ang mga tao.” Mga Gawa 5:29

Alam natin na itinuturing ng Ama sa Langit ang pagsunod sa kaniyang kalooban bilang isang napakahalagang bagay. Ipinakita ito sa atin ng maraming aral na ating napansin tungkol sa bansang Israel. Isang mahalagang prinsipyong itinuro sa atin ni Jesus ay ito: “Ibigay ninyo kay Cesar ang mga bagay na kay Cesar; at sa Diyos ang mga bagay na sa Diyos.” (Mateo 22:21). Sinabihan pa tayo: “Magpasakop kayo sa bawat utos ng tao alang-alang sa Panginoon.” (1 Pedro 2:13). “Ibigay nga sa lahat ang kanilang mga nararapat: buwis sa dapat buwisan; upa sa dapat buwisan; ... karangalan sa dapat parangalan.” (Roma 13:7). Ang lahat ng mga prinsipyong ito ay naaangkop maliban na lamang kung ang ating sinanay na budhi at mga batas ng Diyos ay lalabagin.

Ginagawa ng Ama sa Langit ang lahat ng bagay sa kasalukuyang magulong mundong ito ayon sa kanyang mga plano at layunin. Lalo niyang tinitingnan kung paano tayo namumuhay ayon sa mga turo na ipinahayag sa atin ng kanyang minamahal na Anak. Ang nagliliyab na mga bagyo sa kasalukuyang panahon ay "susubukin ang gawa ng bawat isa kung ano ang uri nito." (1 Corinto 3:13). Ipapakita nito ang uri ng pagkatao na ating nalinang sa ating buhay. Ang ating pananampalataya ay dapat na nakabatay sa mahahalagang pangako ng Diyos, na inilalarawan bilang "ginto, pilak, mahahalagang bato." Hindi tayo dapat magtayo nang hindi wasto gamit ang iba pang mga materyales na hindi kayang tiisin ang pagsubok na ito sa pamamagitan ng apoy. Sinasabi sa atin ng Apostol na ang lahat ng bagay na itinayo ayon sa mga teorya, pamamaraan, at tradisyon ng tao, na inilalarawan bilang "kahoy, dayami, pinaggapasan," ay masisira. mga talata 10-15

Hinahayaan ng Ama sa Langit ang lahat ng mga bansa na linlangin ang kanilang sarili sa pag-iisip na kaya nilang lutasin ang lahat ng problema ng mundo. Nakita natin na ang kapayapaan ay hindi kailanman nagtatagal; biglang lumilitaw ang mga bagong tunggalian. Ang mga pangyayaring ito ay pinahintulutan ng Diyos upang ihanda ang mundo ng

sangkatauhan para sa kanyang kaharian ng walang hanggang kapayapaan, na pamamahalaan ng kanyang Anak, si Kristo Hesus, ang "Prinsipe ng Kapayapaan." (Isaias 9:6,7). "Dumating nawa ang iyong kaharian. Gawin nawa ang iyong kalooban sa lupa," itinuro sa atin ni Hesus na ipanalangin. Mateo 6:10

Mga Pangwakas na Kaisipan

Sa mga karanasan sa Israel sa Lumang Tipan, pinahintulutan ng Diyos na magkaroon ng mga digmaan upang maisakatuparan ang ilang layunin tungkol sa mga orihinal na pangako na ibinigay kina Abraham, Isaac, at Jacob. Karamihan sa mga tunggalian na ito ay nauugnay sa lupang ipinangako ilang siglo na ang nakalilipas sa mga tao ng Israel, ngunit sinakop na ng mga pagano at masasamang bansa. Ang mga ganitong digmaan at tunggalian ay pinahintulutan ng Diyos, at hindi ng tao o ng mga pamahalaan sa lupa.

Sa kabaligtaran, sa Bagong Tipan, ang mga dating karanasan ng Israel ay nagsilbi sa kanilang layunin kung tungkol sa Diyos. Ang layuning ito ay ang mga aral na kanilang natutunan sa pamamagitan ng mga mahihirap na karanasang ito ay magsisilbing "tagapagturo" upang dalhin sila kay Kristo, ang Prinsipe ng Kapayapaan. Mga Taga-Galacia 3:24

Tinanggihan ni Hesus ang mga konsepto ng karahasan at digmaan. Nagturo siya sa pamamagitan ng halimbawa, at sa pamamagitan ng pagtatatag ng isang utos na "ibigin ang Panginoon mong Diyos nang buong puso mo," at "ibigin ang iyong kapwa gaya ng iyong sarili." (Mateo 22:37,39). Ang bagong saloobing ito sa ating mga kaaway ay tumatanggi sa paggamit ng puwersa, karahasan, at pagpatay. Kaya sinasabi sa atin ni Pablo, "Sundin mo ang kapayapaan sa lahat ng mga tao, at ang kabanalan, na kung wala ito ay walang makakakita sa Panginoon." Hebreo 12:14

Malapit nang matupad ang ating pambungad na banal na kasulatan: "Kaniyang pinatitigil ang mga digmaan hanggang sa dulo ng lupa; kaniyang binabali ang pana at pinuputol ang sibat; kaniyang sinusunog ang karo sa apoy." (Mga Awit 46:9). Nangangako pa ang Salita ng Diyos: "Ang karahasan ay hindi na maririnig sa iyong lupain, ang pagkawasak o ang pagkawasak sa loob ng iyong mga hangganan; kundi tatawagin mo ang iyong mga kuta na Kaligtasan, at ang iyong mga pintuang-bayan na Kapurihan." (Isaias 60:18). Lahat ng mga namatay bilang resulta ng digmaan at iba pang marahas na gawain ay bubuhaying muli mula sa mga patay. (Juan 5:28,29). Balang araw, lahat ng tao ay makakaranas ng walang hanggang kapayapaan at

magkakaroon ng pagkakataong mamuhay nang may pagkakaisa sa isang naibalik at perpektong mundo magpakailanman. Ang gayong maluwalhating resulta ay magiging kasukdulan ng pagpapanumbalik ng “lahat ng mga bagay, na sinalita ng Dios sa pamamagitan ng bibig ng kaniyang mga banal na propeta buhat pa nang unang panahon.” Mga Gawa 3:21

Mga Pag-aaral sa Bibliya

Aralin para sa Nobyembre 2

Ang Pagligtas kay Jeremias

Susing Talata: Inutusan ng hari si Ebed-melec na taga-Etiopia, na sinasabi, Magsama ka mula rito ng tatlumpung lalaki, at iahon mo si Jeremias na propeta mula sa bilangguan bago siya mamatay.”
Jeremias 38:10

Piling Kasulatan:
Jeremias 38:1-28

Sa lahat ng lingkod ng Diyos sa buong kasaysayan ng tao, si Propeta Jeremias ang natatanging prominente sa kanila. Isaalang-alang ang kahanga-hangang katangian ng kanyang pagkatawag na maging isang propeta habang siya ay bata pa. Isinulat ni Jeremias ang tungkol sa pangyayaring iyon, na nagsasabing, “Nang magkagayo'y dumating sa akin ang salita ng Panginoon, na nagsasabi: Bago kita inanyuan sa sinapupunan ay nakilala kita; Bago ka ipinanganak ay pinabanal kita; inihalal kitang propeta sa mga bansa. Nang magkagayo'y sinabi ko: Ah, Panginoong Dios! Narito, hindi ako

makapagsasalita, sapagkat ako'y isang bata. Ngunit sinabi sa akin ng Panginoon: Huwag mong sabihin, Ako'y isang bata, sapagkat paroroon ka sa lahat ng aking susuguin sa iyo, at anuman ang iutos ko sa iyo, ay iyong sasalitain. Huwag kang matakot sa kanilang mga mukha, sapagkat ako'y sumasaiyo upang iligtas ka, sabi ng Panginoon.” Jeremias 1:4-8

Maiisip natin ang nakapagpabagong-buhay na epekto sa batang si Jeremias. Tatal, direktang nagsalita ang Diyos sa kanya! Bukod pa rito, ipinahayag sa kanya na kilala na siya ng Diyos bago pa man siya mabuo sa sinapupunan. Higit pa rito, malamang na namangha si Jeremias na siya ay pinabanal ng Diyos bago pa man siya ipanganak at itinalagang maging propeta sa lahat ng bansa. Marahil ay natigilan si Jeremias sa mensaheng ito. Maaaring naisip niya kung paano matutupad, o kung paano pa nga matutupad, ang kalooban ng Diyos. Tila nawala ang lahat ng pagdududa nang bigyan siya ng kapangyarihan ng Diyos. Mababasa natin, “Nang magkagayo'y iniunat ng Panginoon ang Kanyang kamay at hinipo ang aking bibig; at sinabi ng Panginoon sa akin, Narito, inilagay ko ang Aking mga salita sa iyong bibig. Tingnan mo, inilagay kita sa araw na ito sa mga bansa at sa mga kaharian, upang bunutin at upang ibagsak, upang sirain at ibagsak, upang itayo at itanim.” (mga talata 9, 10). Dahil sa lakas ng mga pambihirang pangakong ito,

sinimulan ni Jeremias ang kanyang ministryo, walang takot at tapat na ipinahayag ang salita ng Diyos sa Israel, Juda, at sa mga bansa.

Noong mga araw ni Zedekias, ang huling hari ng Juda, ang mga propesiya ni Jeremias ay tinanggihan ng pamunuan ng Juda. Matapang na sinabi ng propeta kay Zedekias at sa kanyang mga gobernador na tanggapin ang katotohanan na wawasakin ng Diyos ang kanilang paghahari. Ang Jerusalem ay wawasakin. Ang tanging pagkakataon nila para mabuhay ay ang tanggapin na ang pagsalakay at pagsakop ng Babilonia sa Jerusalem ay parusa ng Diyos dahil sa kanilang matigas na pagsuway. Kung susuko sila sa kalooban ng Diyos, maliligtas ang kanilang buhay. Sa halip, iginiit ng mga gobernador ni Zedekias na ikulong si Jeremias sa isang inabandunang imbakan ng tubig. Sinabi nila na pinapahina ni Jeremias ang kalooban ng mga tao - isang gawa ng pagtataksil. Ang imbakan ng tubig na pinagbabaunan kay Jeremias ay puno ng maputik na luwad. (Jeremias 38:1-6). Maaari nating isipin ang mga panloob na pakikibaka ng pananampalataya na kanyang naranasan. Mamamatay ba siya roon? Iniwan ba siya ng Diyos?

Marahil ay pinagnilayan ni Jeremias ang Awit 40. "Matiyaga akong naghintay sa Panginoon; At siya'y bumaling sa akin, at dininig ang aking daing. Kaniya

rin naman akong iniahon mula sa isang kakila-kilabot na hukay, mula sa maputik na luwad, at inilagay ang aking mga paa sa isang bato, at itinatag ang aking mga hakbang.” Mga Awit 40:1,2

Naniniwala kami na patuloy na inililigtas ng Diyos ang kanyang bayan mula sa mga sitwasyong “putik na luwad”. Ang halimbawa ng katapatan at tiwala ni Jeremias ay patuloy na nagbibigay-inspirasyon sa bayan ng Panginoon. “Ang Diyos ang ating kanlungan at lakas, Isang handang saklolo sa panahon ng kabagabagan. Kaya’t hindi tayo matatakot.” Mga Awit 46:1,2

Ang Pagbagsak ng Jerusalem

***Susing Talata: “Sapagkat dahil sa galit ng
Panginoon ay nangyari ito sa Jerusalem at
Juda, kaya’t sa wakas ay pinalayas Niya sila
mula sa Kanyang harapan. Nang magkagayo’y
naghimagsik si Zedekias laban sa hari ng
Babilonia.”
2 Hari 24:20***

***Mga Piling Kasulatan:
2 Hari 24:18-20; 25:1-21***

“Yaong mga hindi makaalala ng nakaraan ay hinatulan na ulitin ito.” (George Santayana, *The Life of Reason*, 1905). Ang mga tao ng sinaunang Israel ay nabiktima ng katotohanang ito. Sa pagbabalik-tanaw sa mga paghahari ng ilang mabubuting hari, ngunit maraming masasamang hari, ang Israel at Juda ay naubos ang awa at pasensya ng Panginoon sa kanila. Ang kanilang nakaraan ay hindi nagbigay-impormasyon sa kanilang kasalukuyan at, bilang resulta, sila ay hinatulan. Ang pamamahala ng Sampung-Tribo na Kaharian ng Israel ay winasak ni

Salmaneser, hari ng Asiria, humigit-kumulang 135 taon bago ang pagkatalo ni Zedekias. (2 Hari 18:9-12). Sa halip na matuto mula sa kasaysayan, pinili ni Zedekias na labanan ang mga hatol ng Diyos.

Malinaw na tinukoy ni Propeta Jeremias ang mga darating na paghuhukom at kung paano dapat tumugon nang wasto ang Juda. “Ganito ang sabi ng Panginoon: Ang nananatili sa lungsod na ito ay mamamatay sa pamamagitan ng tabak, ng taggutom, at ng salot; ngunit ang kumakampi sa mga Caldeo ay mabubuhay; ang kanyang buhay ay magiging parang samsam sa kanya, at siya’y mabubuhay. Ganito ang sabi ng Panginoon: Ang lungsod na ito ay tiyak na ibibigay sa kamay ng hukbo ng hari ng Babilonia, na siyang sasakop nito.” (Jeremias 38:2-3) Sa madaling salita, “Magpakababa kayo sa ilalim ng makapangyarihang kamay ng Diyos. Sumuko kayo sa mga Caldeo, tanggapin ang banal na parusang ito at kayo’y mabubuhay. Lumaban kayo at tiyak na mamamatay kayo sa sakit, gutom, o karahasan.” Tinatanggi ang pagpapakumbaba at niyakap ang kapalaluan, pinili ni Zedekias ang landas ng pagsuway. Hindi siya naniwala o nagtiwala sa kapangyarihan ng Diyos. 2 Hari 24:18-20

Maaari tayong kumuha ng aral mula sa salaysay na ito at ilapat ito sa ating buhay Kristiyano.

Pangunahin, sundin ang Diyos. Huwag maghanap ng "ibang mga opsyon" sa paggawa ng kanyang kalooban. Wala para sa Kristiyano. "Magbihis kayo ng kapakumbabaan, sapagkat ang Diyos ay sumasalungat sa mga palalo, ngunit nagbibigay ng biyaya sa mga mapagpakumbaba. Kaya't magpakumbaba kayo sa ilalim ng makapangyarihang kamay ng Diyos, upang kayo'y itaas Niya sa takdang panahon, na ipagkatiwala sa Kanya ang lahat ng inyong kabalisan, sapagkat Siya ang nagmamalasakit sa inyo." 1 Pedro 5:5-7

Ang kalooban ba ng Diyos ay tila hindi kanais-nais, hindi kanais-nais sa ating mga makalupang pagnanasa? Pagnilayan ang mensaheng binigkas sa pamamagitan ni Haring Solomon: "Anak ko, huwag mong hamakin ang parusa ng Panginoon, ni kamuhian mo man ang Kanyang pagtutuwid; sapagkat ang iniibig ng Panginoon ay Kanyang itinutuwid. Gaya ng pagsaway ng ama sa anak na kanyang kinalulugdan." (Kawikaan 3:11-12). Nag-aalok si Apostol Pablo ng isang magandang pananaw sa payo ni Solomon, "Bukod pa rito, tayo'y nagkaroon ng mga amang tao na tumutuwid sa atin, at sila'y ating iginagalang. Hindi ba tayo lalong magpapasakop sa Ama ng mga espiritu at mabubuhay? Sapagkat sila nga'y sa loob ng ilang araw ay pinarusahan tayo ayon sa kanilang minabuti,

ngunit Siya'y para sa ating kapakinabangan, upang tayo'y makabahagi sa Kanyang kabanalan." Mga Hebreo 12:9-10

Kung si Haring Zedekias ay may ganitong pang-unawa na natamo natin, maaaring pinili niya ang magpasakop sa Panginoon at mabuhay. Ang mga parusa mula sa Diyos ay karaniwang itinuturing na parusa. Sa isang antas ay ganoon nga. Gayunpaman, ang mas dakilang aral at pagkaunawa ay ang kanyang pagtutuwid ay para sa ating kapakinabangan. Ito ay nagtataguyod ng paglago sa kabanalan. Itinutuwid tayo ng Diyos upang tulungan tayo. Kung sumunod lamang ang Juda, nabuhay sana sila, sa kabila ng pagkawasak ng Jerusalem. Para sa mga Kristiyano, ang pagtanggap sa pagtutuwid ng Diyos ay para sa kanilang kapakinabangan, upang sila ay "maging kabahagi ng Kanyang kabanalan."

Ang Tanda ni Ezekiel

***Susing Talata: “Samakatuwid, si Ezekiel ay isang tanda para sa inyo; ayon sa lahat ng kanyang ginawa ay gagawin ninyo; at kapag ito ay dumating, malalaman ninyo na ako ang Panginoong Diyos.”
Ezekiel 24:24***

***Piling Kasulatan:
Ezekiel 24:15-27***

Ang tanda ni Ezekiel ay napakalalim. Ang kanyang asawa, na inilarawan ng Panginoon bilang “nasasabik ng iyong mga mata,” ay biglang mamamatay - “sa isang hampas.” Pinalala pa ang damdamin ng pagkawala at kalungkutan, iniutos ng Panginoon na huwag ipahayag ni hayagang ipahayag ni Ezekiel ang kanyang kalungkutan. “Huwag kang magluluksa o iiyak man, ni aagos ang iyong mga luha. Huminga ka nang tahimik, huwag kang magluksa para sa patay; itali mo ang iyong turban sa iyong ulo, at isuot mo ang iyong mga sandalyas sa iyong mga paa; huwag mong takpan ang iyong mga labi, at huwag kang kakain ng tinapay ng kalungkutan ng tao. Kaya’t nagsalita ako sa bayan

nang kinaumagahan, at nang kinagabihan ay namatay ang aking asawa; at kinaumagahan ay ginawa ko ang ayon sa iniutos sa akin." Ezekiel 24:16-18

Ano ang maaaring nagpahintulot kay Ezekiel na pasanin ang mabigat na utos na ito? Ikinakatuwiran natin na ang kanyang panghabambuhay na debosyon sa Diyos, na minarkahan ng pagsunod at paglilingkod, ay nagpaunlad ng malalim na pananampalataya; ang pananampalatayang tulad ni Job ay nagpahayag, "Bagama't patayin Niya ako, magtitiwala pa rin ako sa Kanya." Job 13:15

Kinikilala natin na ang banal na karunungan ay kumikilos habang binabago ng Diyos ang personal na trahedya ni Ezekiel tungo sa pambansang aral ng Israel. Paano nauugnay ang dalawang pangyayaring ito? Lisa ang kanilang ibinahagi, na kinilala bilang "ang nasa ng iyong mga mata." Para kay Ezekiel, iyon ay ang kanyang asawa. Para sa Israel, ito ang Templo ni Solomon, ang simbolo ng kanilang pambansang politika.

Tila mausisa ang mga Israelita sa pag-uugali ng propeta. Kakaiba na hindi niya ipinagluksa ang kanyang asawa, at alam nila na ang mga kilos ni Ezekiel ay madalas na may banal na layunin at kahulugan. Nagtanong sila tungkol dito. Sinabi ng mga tao sa kanya, "Hindi mo ba sasabihin sa amin

kung ano ang kahulugan ng mga bagay na ito sa amin, na ikaw ay kumikilos nang ganito?" Ezekiel 24:19

Sumagot si Ezekiel sa kanila, "Isang mensahe ang dumating sa akin mula sa Panginoon, at sinabihan akong ibigay ang mensaheng ito sa mga anak ni Israel. Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Lalapastanganin ko ang aking Templo, ang pinagmumulan ng inyong seguridad at kapalaluan, ang lugar na kinalulugdan ng inyong puso. Ang inyong mga anak na lalaki at babae na inyong iniwan sa Juda ay papatayin sa pamamagitan ng tabak. Pagkatapos ay gagawin ninyo ang ginawa ni Ezekiel. Hindi kayo magluluksa sa publiko o mag-aaliw sa pamamagitan ng pagkain ng pagkaing dinala ng mga kaibigan. Ang inyong mga ulo ay mananatiling may takip, at ang inyong mga sandalyas ay hindi huhubarin. Hindi kayo magluluksa o iiyak, kundi kayo ay manghihina dahil sa inyong mga kasalanan. Kayo ay magsisitangis sa isa't isa dahil sa lahat ng kasamaan na inyong ginawa." mga talata 20-23

Ang Templo ay wawasakin, ang pambansang politika ay mabubuwag, at ang mga tao ng Israel ay dadalhin o papatayin. Kaya si Ezekiel ay "isang tanda," gaya ng nabanggit sa ating Susing Talata. Nangyari ang kalamidad, at walang dami ng pagdadalamhati ang makakapigil dito. Ang Israel ay dinalang bihag sa

Babilonia. Ang sama-samang konsensya ng mga tao ng Israel ay dinapuan ng kalungkutan, na nagbunga ng magandang tula na matatagpuan sa Awit 137. “Sa tabi ng mga ilog ng Babilonia, kami ay naupo at umiiyak habang iniisip namin ang Jerusalem. Itinabi namin ang aming mga alpa, at isinasabit ang mga ito sa mga sanga ng mga puno ng alamo. Sapagkat ang mga bumihag sa amin ay humingi ng isang awit mula sa amin. Ang mga nagpapahirap sa amin ay iginiit ang isang masayang himno: ‘Awitin ninyo sa amin ang isa sa mga awit ng Jerusalem! Ngunit paano namin aawitin ang mga awit ng Panginoon samantalang nasa isang paganong lupain? Kung kalilimutan kita, O Jerusalem, kalimutan nawa ng aking kanang kamay kung paano tumugtog ng alpa. Dumikit nawa ang aking dila sa ngalangala ng aking bibig kung hindi kita maalala, kung hindi ko gagawing aking pinakamalaking kagalakan ang Jerusalem.” (Mga Awit 137:1-6). Ang matinding pagninilay ay nagmumula sa tanda ni Ezekiel.

Binalaan ang mga Tao

***Susing Talata: “Kaya ikaw, anak ng tao: Ginawa kitang bantay sa sambahayan ni Israel; kaya’t diringgin mo ang salita mula sa Aking bibig, at bibigyan mo sila ng babala para sa Akin.”
Ezekiel 33:7***

***Piling Kasulatan:
Ezekiel 33:7-20***

May tendensiya ang ilan na tingnan ang aklat ni Ezekiel sa pamamagitan ng lente ng pagiging bago. Bilang resulta, may mga aklat na naisulat na nagmumungkahi na itinala ng propeta ang isang engkwentro sa mga bisita mula sa ibang planeta. [Hindi ito ang pananaw ng Editorial Board ng magasin na ito] Ang iba ay interesado sa apokaliptikong senaryo na kinasasangkutan ng mga sumasalakay na pwersa na kinilala bilang “Gog ... ng Magog.” (Ezekiel 38:2). Ang pulutong na iyon ay umaatake sa Israel, na nagpasimula sa labanan ng Armagedon. Pagsulong sa mga huling kabanata ng Ezekiel, makikita natin ang pangako ng isang bagong Templo at mga pahiwatig ng darating na kaluwalhatian ng Milenyo.

Ang mga paksang ito ay lubhang kawili-wili sa mga mag-aaral ng Bibliya, ngunit mabuting tandaan ang isa pang antas ng pagtuturo sa kamanghamanghang aklat na ito. Ang aral na iyon ay ang maging responsable. Maging isang bantay na laging mapagbantay at tapat. Pangalagaan ang kaligtasan at espirituwal na kasaganaan ng bayan ng Diyos. Makabubuting tularan ng mga Kristiyano si Ezekiel sa bagay na ito. Sa pamamagitan ng ating mga kilos, sagutin natin ang matagal nang tanong na itinaas sa Genesis 4:9, “Ako ba ang bantay ng aking kapatid?” nang may matunog na “Oo, ako nga.”

Kinumpirma ng ating Susing Talata ang naunang atas kay Ezekiel mula sa Panginoon na maging bantay. Dagdag pa ng Diyos sa atas na ito: “Pagka sinabi ko sa masama, Ikaw ay tiyak na mamamatay, at hindi mo siya binigyan ng babala, o nagsalita man upang balaan ang masama mula sa kanyang masamang lakad, upang iligtas ang kanyang buhay, ang masamang taong iyon ay mamamatay sa kanyang kasamaan; ngunit ang kanyang dugo ay sisingilin ko sa iyong kamay. Gayon ma'y kung iyong babalaan ang masama, at hindi siya tumalikod sa kanyang kasamaan, o sa kanyang masamang lakad, siya'y mamamatay sa kanyang kasamaan; ngunit iniligtas mo ang iyong kaluluwa. ... Gayon ma'y kung iyong babalaan ang matuwid na tao na ang matuwid ay huwag magkasala, at hindi siya magkakasala,

siya'y tiyak na mabubuhay dahil siya'y tumanggap ng babala; at iniligtas mo rin ang iyong kaluluwa.”
Ezekiel 3:18-21

Hindi namin itinataguyod ang pakikialam sa buhay ng iba; sa halip, ang pagpapastol at pag-aalaga. Nagbabala si Pablo, “Kaya't kung mayroong anumang kaaliwan kay Cristo, kung mayroong anumang kaaliwan ng pag-ibig, kung mayroong anumang pakikisama ng Espiritu, kung mayroong anumang pagmamahal at awa, ay lubusin ninyo ang aking kagalakan sa pamamagitan ng pagkakaroon ng magkakaisang pag-iisip, pagkakaroon ng iisang pag-ibig, pagiging magkaisa, at magkaisang pag-iisip. Huwag kayong gumawa ng anuman sa pamamagitan ng makasariling ambisyon o kayabangan, kundi sa kababaan ng pag-iisip, ituring ng bawat isa sa iba ang higit kaysa sa kanyang sarili. Huwag lamang isaalang-alang ng bawat isa sa inyo ang kanyang sariling kapakanan, kundi ang kapakanan din naman ng iba.” Mga Taga-Filipos 2:1-4

Bilang mga bantay, isinasaisip natin ang ating mga hangganan sa Kasulatan. Si Jesucristo ang ulo ng simbahan. Tayo ay mga kamanggagawa lamang niya, na nagsisikap na sundin ang kanyang turo na ang sinumang nagnanais na maging dakila sa paningin ng Diyos ay dapat maging isang lingkod.

(Mateo 23:11; Juan 13:14-16). Matalinong nagpayo si Pedro, “Pastulan ninyo ang kawan ng Dios na nasa inyo, na naglilingkod kayo bilang mga tagapangasiwa, hindi dahil sa sapilitan, kundi dahil sa kusang-loob; hindi dahil sa mahalay na kapakinabangan, kundi dahil sa may pananabik; ni hindi gaya ng panginoon sa mga ipinagkatiwala sa inyo, kundi maging mga halimbawa sa kawan.” 1 Pedro 5:2,3

Sa huli, ibinigay ng Diyos kay Ezekiel ang mga salita at pangitain upang pastulan ang Israel. Ganito rin sana sa atin. Habang nagbabantay, tandaan natin, “Maliban na ang Panginoon ang magtayo ng bahay, walang kabuluhan ang paggawa ng mga nagtatayo. Maliban na ang Panginoon ang magbabantay sa bayan, walang kabuluhan ang pagbabantay ng mga bantay” Mga Awit 127:1

Ang Pangitain ni Ezekiel sa Kaharian ng Diyos

***Susing Talata: “Sa tabi ng ilog, sa magkabilang panig nito, ay tutubo ang lahat ng uri ng punongkahoy na maaaring kainin; ang kanilang mga dahon ay hindi malalanta, at ang kanilang mga bunga ay hindi magkukulang. Sila’y mamumunga buwan-buwan, sapagkat ang kanilang tubig ay umaagos mula sa santuwaryo. Ang kanilang mga bunga ay magiging pagkain, at ang kanilang mga dahon ay panggamot.”
Ezekiel 47:12***

***Piling Kasulatan:
Ezekiel 47:1-12***

Inaasahan ng ating Susing Talata ang mga kaluwalhatian ng kaharian ng Milenyo - ang katuparan ng ating ipinagdarasal sa loob ng maraming siglo: “Dumating ang iyong kaharian. Gawin nawa ang iyong kalooban sa lupa, gaya ng sa langit.” (Mateo 6:10). Ang daluyan ng mga pagpapala sa panahong iyon ay iniuugnay sa isang ilog na dumadaloy mula sa Templo ng Diyos. Kinilala ni

Propeta Zacarias ang natatanging katangian ng mga tubig nito; ang mga ito ay mga tubig na buhay! “Sa araw na iyon, ang tubig na nagbibigay-buhay ay aagos mula sa Jerusalem, kalahati ay patungo sa Dagat na Patay at kalahati ay patungo sa Mediteraneo, na patuloy na aagos sa tag-araw at taglamig. At ang Panginoon ay magiging Hari sa buong lupa. Sa araw na iyon, magkakaroon ng isang Panginoon - ang kanyang pangalan lamang ang sasambahin.” Zacarias 14:8,9

Inilalarawan ng Piling Kasulatan para sa aralin ngayon ang paglaki ng ilog. Sa unang paggaling nito mula sa Templo, binanggit ni Ezekiel na isang libong siko mula sa pinagmumulan ng tubig ay umabot ito sa kanyang mga bukung-bukong. Habang siya ay umuusad pa ng isang libong siko pababa, ang tubig ay umabot sa kanyang mga tuhod. Isa pang libo at ang tubig ay umabot sa kanyang baywang. Sa apat na libong siko, ang baha ng tubig ay naging isang ilog na hindi makatawid ni Ezekiel. Ang ilog ay napakalalim na mangangailangan ng isang taong lumangoy sa pagtatangkang tawirin ito. Ito ay akma sa ating pagkaunawa na ang maluwalhating kaharian ng Diyos ay unti-unti, ngunit walang humpay, ay pupuno sa lupa. Ang mga resulta ay magiging kahanga-hanga. “Hindi sila mananakit o sisira sa buong Aking banal na bundok, sapagkat

ang lupa ay mapupuno ng kaalaman ng Panginoon gaya ng tubig na tumatakip sa dagat." Isaias 11:9

Si Ezekiel ay may isang gabay na itinalaga ng Diyos sa karanasang ito. (Ezekiel 40:2-4). Binalaan siya ng kanyang gabay na "Tumingin ka gamit ang iyong mga mata at makinig gamit ang iyong mga tainga, at ituon mo ang iyong isip sa lahat ng aking ipapakita sa iyo; sapagkat ikaw ay dinala rito upang maipakita ko sa iyo. Ipahayag mo sa sambahayan ni Israel ang lahat ng iyong nakikita." (talata 4). Ang nagsasalita kay Ezekiel ay nagtanong ng isang kawili-wiling tanong pagkatapos ng pangitain ng tubig. "Sinabi niya sa akin, Anak ng tao, nakita mo ba ito?" (Ezekiel 47:6). Ang kahalagahan ng pangitaing ito ay binigyang-diin sa propeta at, kasunod nito, sa atin din.

Nang maisakatuparan iyon, dinala si Ezekiel sa mga pampang ng ilog. Sinabi ng kanyang gabay, gamit ang simbolikong wika, "Ang tubig na ito ay umaagos patungo sa silangang mga rehiyon, pababa sa lambak, at pumapasok sa dagat. Pagdating sa dagat, ang tubig nito ay gumagaling. At mangyayari na ang bawat buhay na bagay na gumagalaw, saanman dumadaan ang mga ilog, ay mabubuhay." Pagkatapos ay matatagpuan ang mga salita ng ating Susing Talata. (Ezekiel 47:8,9,12). Ang Pahayag na ibinigay kay Apostol Juan ay nagpapatunay sa

karanasan ni Ezekiel. “Ipinakita niya sa akin ang isang dalisay na ilog ng tubig ng buhay. ... Sa magkabilang panig ng ilog, naroon ang punongkahoy ng buhay, na namumunga ng labindalawang bunga, na ang bawat punongkahoy ay namumunga ng kani-kaniyang bunga buwan-buwan. Ang mga dahon ng punongkahoy ay para sa pagpapagaling ng mga bansa.” (Pahayag 22:1,2). Ang pangitain ni Ezekiel ay patuloy na nagbibigay-inspirasyon sa atin!

Buhay at Doktrina ng mga Kristiyano

Magpakatatag

“Magpakatatag kayo, at kaniyang palalakasin ang inyong puso, kayong lahat na umaasa sa Panginoon.”
Awit 31:24

Hinihikayat ng Kasulatan ang bayan ng Panginoon na maging puno ng pananampalataya, pag-asa, kumpiyansa, at tiwala. Habang tumitingin tayo sa mundo, nakikita natin ang mga partikular na dahilan kung bakit dapat ganito. Karamihan sa mga tao sa mundo ay puno ng takot, pangamba, kawalan ng tiwala, at pag-aalala. Dahil dito, nabibigo silang makuha ang pinakamahusay sa mga pagkakataon sa buhay. Nakikita nila ang mga patibong ng kasalanan at problema sa maraming iba't ibang direksyon, at samakatuwid ay may dahilan sila upang maging walang tiwala, upang matakot.

Gayunpaman, ang mga tunay na Kristiyano ay nagkaroon ng isang espesyal na relasyon sa Diyos, at Siya ay kasama nila. Tiniyak Niya sa kanila na pangangasiwaan Niya ang kanilang mga gawain, na hindi magiging katulad ng kanilang karanasan kung hindi sila nakipag-ugnayan sa Kanya. Samakatuwid,

dapat silang umasa at magtiwala sa Kanya. Dapat nilang pakinggan ang mga bagay na sinabi Niya, at lakasan ang kanilang loob sa pag-iisip na ang lahat ng kanilang mga karanasan ay nasa ilalim ng Kanyang pangangasiwa. 2 Corinto 4:15-17

Ang bayan ng Diyos ay lumabas na mula sa mundo at sumama sa pamantayan ng Panginoong Hesukristo - ang pamantayan ng katuwiran, katotohanan, kabanalan, at pagsalungat sa kasalanan. Sila ay kukubkubin ng mga makapangyarihang kaaway. Laban sa kanila ay ihahanda si Satanas mismo, na siyang magsisikap na tutulan sila, tulad ng pagtutol niya sa lahat ng plano ng Diyos. Hindi siya maaaring direktang umatake sa Panginoon, ngunit maaari niyang atakihin ang kanyang plano at ang mga naniniwala sa kanya. Si Satanas ang nagpasimula ng mga kaguluhan, kaguluhan, at mga pag-uusig noong mga araw ni Hesus at ng mga apostol, at kasunod nito ay nagdulot ng pang-aapi sa bayan ng Panginoon mula noon. 2 Corinto 2:11; 11:14; 2 Tesalonica 2:7-10; 1 Pedro 5:8,9

Hindi ginawa ni Satanas ang mga bagay na ito sa pamamagitan ng kanyang sariling personal na impluwensya, kundi sa pamamagitan ng kanyang mga nalinlang na lingkod. (2 Tesalonica 2:11). Palagi niyang tinututulan ang katuwiran at lahat ng mga

umiibig sa katuwiran. Dahil dito, kailangang magkaroon ng malaking lakas ng loob ang mga Kristiyano; sapagkat kung hahayaan nilang talunin ng Kalaban ang kanilang tapang, maaaring tuluyan niya silang mapatalsik sa labanan. Ang isang umaatras na sundalo, na nawalan ng tapang, ay walang gaanong silbi sa labanan. Sa halip na mawalan ng tapang, dapat nating isuko ang ating mga makalupang interes sa ating Ama at magtiwala sa kanya na sa kasalukuyang buhay ay gagabayan niya tayo, at pangingibabawan ang lahat para sa ikabubuti ng mga "tinawag ayon sa kanyang layunin." Mga Taga-Roma 8:28

Bukod sa Kalaban, mayroon tayong pangkalahatang espiritu ng mundo na sumasalungat sa atin. Madalas tayong ituturing ng mundo na hangal na isipin na mayroon tayong espesyal na banal na pangangasiwa. Ang ganitong espiritu ay maaaring tahimik na sabihin sa atin, "Nilikha ng Diyos ang lahat ng mga mundo, ang libu-libong anghel, at lahat ng bagay sa sansinukob. Iniisip mo ba na mayroon siyang espesyal na interes sa iyo? Kung mayroong Diyos, siya ay napakadakila at tayo ay napakaliit na hindi niya tayo mapapansin." Sa gayon ang ating pananampalataya ay maaaring matalo. Kailangan nating magkaroon ng mabuting tapang at umasa sa Panginoon. Gaya ng ipinahayag ni Pablo: "Ngayon

ay natanggap natin, hindi ang espiritu ng mundo, kundi ang espiritu na mula sa Diyos." 1 Corinto 2:12

Bukod pa rito, mayroon tayong sariling laman na nahulog. Bawat isa sa atin ay mayroong isang napakalakas na kalaban sa ating sarili, sa ating sariling katawan. (Roma 7:18,25). Inilalarawan ng Kasulatan na nang ibigay natin ang ating sarili sa Panginoon at ibinigay niya sa atin ang kanyang Banal na Espiritu, doon tayo nagsimula ng isang proseso ng pagbabago at naging mga bagong nilalang "kay Cristo." (Roma 12:1,2; 2 Corinto 5:17). Ang bagong nilalang na ito, ang bagong pag-iisip, kalooban, at karakter, ay nabubuo sa ating mga mortal na katawan hanggang sa sandali ng muling pagkabuhay, o espirituwal na kapanganakan, kung kailan tayo lilipat mula sa makalupang kalagayan patungo sa makalangit na kalagayan. "Ito [ang Bagong Nilalang] ay inihahasik sa kabulukan; ito ay binubuhay na maguli sa kawalang-kasiraan; ito ay inihahasik sa kahihyan; ito ay binubuhay na maguli sa kaluwalhatian; ito ay inihahasik sa kahinaan; ito ay binubuhay na maguli sa kapangyarihan: Ito ay inihahasik na may katawang natural; ito ay binubuhay na maguli sa katawang espirituwal." 1 Corinto 15:42-44

Gayunpaman, habang tayo ay nasa laman, taglay natin ang lahat ng mga pagkahulog na tendensiya

nito na dapat nating labanan. Kasabay nito, bilang mga Bagong Nilalang ay itinanggi natin ang mga ito - tinalikuran natin ang kasalanan. (Mga Taga-Roma 6:1,2,11,12). Ipinagpalit natin ang mga makalupang interes at pag-asa para sa mga makalangit na interes at pag-asa. Sa pamamagitan ng ating pang-araw-araw na karanasan, sinusubok tayo ng Panginoon. Dapat tayong maging laging mapagbantay upang madaig ang laman. Nangangailangan ito ng malaking lakas ng loob upang labanan ang mga tendensiya nito sa kasalanan. Nangangailangan ito ng higit pang lakas ng loob na, habang patuloy na nakikipaglaban sa mga kahinaan at kahinaan ng ating laman, at nadadaig ito nang may mabuting sukat, dapat din tayong makibahagi sa sakripisyo at paglilingkod sa Panginoon. Ang lahat ng ito ay nangangailangan ng malaking lakas ng loob, at sa ating sarili lamang tayo ay hindi sapat. 2 Corinto 3:5; Mga Taga-Filipos 3:3

Hinihimok tayong magtiwala sa Panginoon at tiniyak sa atin na "magagawa natin ang lahat ng bagay sa pamamagitan ni Cristo na nagpapalakas" sa atin. (Mga Taga-Filipos 4:13). Sa Kanya lamang ang sapat na kapangyarihan para sa atin. Kakailanganin nito ang lahat ng ating lakas ng loob, lahat ng ating pananampalataya at pag-asa - bawat nakakatulong na elemento na maaari nating ilagay sa laban -

upang makamit ang pangwakas na tagumpay. Gayunpaman, ang Panginoon ay nagbibigay ng sapat na biyaya upang tayo ay maging mga mananagumpay. (2 Corinto 12:9; Hebreo 4:16). Hindi ito nangangahulugan na sinuman sa atin ay mabubuhay nang perpekto, o na palagi tayong lubos na magsasagawa ng mabuting lakas ng loob. Maaari tayong mabigo paminsan-minsan, ngunit ang ating mapagmahal na Ama sa Langit ay nangunguna sa atin, at matututo tayo ng mahahalagang aral mula sa ating mga pagkakamali.

Iba't Ibang Uri ng Katapangan

Ang ilan, na may mas matibay na pananampalataya at pag-asa, na ang kanilang mga isip ay ganap na nakasentro sa Panginoon, ay sumulong nang may katapangan. Ito ay "mabuting lakas ng loob" sa diwa na ito ay malakas na lakas ng loob, wastong lakas ng loob. Maaari nating iugnay sa ating teksto ang kaisipan na ang ating "pag-asa sa Panginoon" ay dapat suportahan at palakasin ng isang mabuting lakas ng loob, isang tamang uri ng katapangan, isang maka-Diyos na katapangan.

Mayroon ding katapangan na ipinanganak ng pagmamataas, na magsasabi: "Huwag kang umatras. Huwag mong hayaang mauna sa iyo ang sinuman." Sa labanan, maaaring magpaligsahan

ang mga sundalo, na may pagnanais na gumawa ng isang bagay na kapansin-pansin, na magdudulot ng palakpakan ng kanilang pinuno o kapwa sundalo. Kailangan nila ng isang bagay na magbibigay-inspirasyon sa kanila - marahil isang pagnanais para sa katanyagan - upang mabigyan sila ng lakas ng loob na ipagsapalaran ang pagkawala ng kanilang sariling buhay, o kumitil ng buhay ng ibang tao. Ito ang uri ng lakas ng loob na tila makakatulong sa kanila na makamit ang tagumpay sa kanilang labanan, bagama't ito ay isang hindi karapat-dapat na motibo para sa pagbibigay-inspirasyon ng lakas ng loob.

Gayunpaman, ang lakas ng loob mula sa mga tamang prinsipyo, batay sa pananampalataya at tiwala sa Panginoon, ay hindi isa sa pagmamataas o pagmamalaki, kundi isa na marangal at kalugud-lugod sa Diyos. Nagmumula ito sa pagsasakatuparan ng ipinangako ng Diyos, na binabantayan niya tayo at nais niyang maging mga kasamang tagapagmana ng kanyang Anak sa kanyang kaharian. (Roma 8:17; Apocalipsis 3:21). Lubusan Niya tayong sinusubok upang makita kung mapapatunayan nating tapat. Ang lakas ng loob na ito ay dapat palaging gawin ang mga bagay sa tamang paraan - sa paraan ng Panginoon.

Ang Payo ay Nalalapat sa Lahat ng Sitwasyon

Ang payo na ito sa wastong lakas ng loob ay nakakaapekto sa atin sa bawat aspeto ng buhay, nasa isang sitwasyon man tayo o sa iba. Ito ay naaangkop sa isang taong may kapangyarihan at impluwensya - na ang gayong tao ay dapat maging sapat na matapang upang gawin ang tama - ang nauunawaan na kalooban ng Panginoon. Ang ganitong katapangan ay magsasabi sa atin, "Gawin mo ang iyong tungkulin, anuman ang kalooban ng Panginoon para sa iyo. Umasa ka sa Panginoon, kahit na ang iyong motibo ay madalas na hindi maunawaan." Dapat tayong magkaroon ng mabuting lakas ng loob na manindigan para sa tama, maging ang ating gantimpala ay sa buhay na ito o sa buhay na darating. Naaalala natin ang mga salita ng Panginoon kay Josue sa simula ng kanyang pamumuno sa Israel: "Magpakalakas ka at magpakatapang na mabuti. Mag-ingat kang sundin ang buong kautusan, ... huwag kang lumiko mula rito sa kanan o sa kaliwa." Josue 1:7

Ang payo na maging matapang ay para rin sa negosyanteng Kristiyano. Maaaring sabihin ng mga kaibigan sa mundo, "Mabibigo ka sa iyong negosyo. Hindi mo maaaring i-advertise ang iyong negosyo. Kung magsasabi ka ng totoo, hindi ka tatangkilikin ng mga tao; pupunta sila sa isang lugar kung saan

maraming kasinungalingan ang sasabihin sa kanila." Kung susundin ng Kristiyano ang gayong payo, maaaring mas malaki ang kanyang kinikita ngunit mabibigo ang pangunahing bagay sa buhay - ang pagpapaunlad at pagsasagawa ng isang matuwid na karakter.

Ganito rin ang naaangkop sa lahat ng mga taong inilaan ng Panginoon, anuman ang sitwasyon o lugar sa buhay na ito. Ang bawat isa ay dapat magtaguyod ng mga tamang prinsipyo, at huwag maging panghihina ng loob o takot na ipahayag ang Kristiyanong karakter sa salita at gawa. (Juan 3:21; Santiago 1:22,25). Kung mayroong prinsipyong nakataya, dapat tayong manindigan at sabihin, "Ang aking iniisip ay ganito at ganito, at obligado akong panatilihin ang aking paninindigan. Masisiyahan ako sa paggawa ng aking nararamdaman na aking tungkulin, hindi nagnanais na pilitin ang iba; kundi magiging tapat ako sa mga prinsipyong aking pinaniniwalaan." Kaya kahit ang mga mag-iisip nang iba ay malalaman na ang taong nagsasalita sa kanila ay may paniniwala, at may mabuting lakas ng loob na ipahayag ito nang may katapatan at sinseridad. Mga Taga-Roma 12:17

Tapang na Katumbas ng Pananampalataya

May mga pagsubok at kahirapan sa buhay ng lahat ng tagasunod ng yapak ni Cristo. Ang tamang uri ng katapangan ay nakakahanap ng pagkakataon na magamit ang sarili nito sa bawat isa sa mga anak ng Diyos. Ito ang uri ng katapangan na hinahanap ng Panginoon, at dapat matagpuan sa mga mananagumpay. Sa mga ito lamang ipagkakaloob ang isang lugar sa kaharian ng langit. Kaya naman ang aral ng ating teksto ay: Lakasan ninyo ang inyong loob; sapagkat ganito natin maipapakita ang ating pananampalataya sa Panginoon. Ang mga umaasa sa kanya at tapat sa kanya ay magiging matapang ayon sa kanilang katapatan at pananampalataya. Mateo 9:29

Ang ganitong uri ng katapangan ay mananatili sa ating tabi sa lahat ng pagkakataon. Ang ating Panginoon, sa pakikipag-usap sa kanyang mga alagad sa isang pagkakataon ay nagsabi, "Kayo'y kakaladkarin sa harap ng mga gobernador at mga hari dahil sa akin. ... Huwag kayong mabalisa kung paano kayo magsasalita o kung ano ang inyong sasabihin, sapagkat ang inyong sasabihin ay ibibigay sa inyo sa oras na iyon." (Mateo 10:18,19). Dito ang tila kaisipan ay: "Huwag kayong mag-alala kung kayo'y dadalhin sa harap ng mga may awtoridad." Ang bayan ng Panginoon, anuman ang mangyari, ay

magkakaroon ng gayong pananampalataya at tiwala sa Diyos kaya't sila ay kikilos nang may katapangan, umaasa sa banal na kapangyarihan sa lahat ng karanasan sa buhay.

Ang paraan kung paano tayo bibigyan ng Diyos ng mga salita at karunungan ay maaaring mag-iba ayon sa mga pangyayari. Maaaring ito ay sa pamamagitan ng mga mungkahi mula sa iba; marahil sa pakikinig sa karanasan ng ibang tao; o maaaring may isang teksto sa Banal na Kasulatan na lalong makakatulong sa atin. Ang kaisipan ay ang ating lubos na pagtitiwala ay nasa Panginoon, at hindi tayo dapat matakot. Hebreo 13:6

Itinuro ng Panginoon ang mga salitang sinipi sa itaas sa kanyang mga alagad - mga taong walang pinag-aralan. Ang pagdadala sa kanila sa harap ng "mga gobernador at mga hari" ay natural na magdudulot sa kanila ng labis na pangamba. Ano ang dapat nilang sabihin? Paano nila sasagutin ang mga taong iyon - ang mga dakila at may pinag-aralang mga taong iyon? Ang mga alagad ay napakamapagpakumbaba, at natanto nila ang kanilang kamangmangan; ngunit ginabayan sila ng Panginoon. Ang edukasyon ay hindi gaanong pangkalahatan noon, kumpara sa ngayon. Sa ngayon, halos lahat ay edukado sa ilang antas. Gayunpaman, ang katiyakan ng Panginoon ay

naaangkop pa rin sa atin ngayon, tulad ng nangyari sa kanyang mga alagad.

Kung tayo ay nasa anumang kahirapan o kahirapan, dapat nating tandaan na tinitiyak sa atin ng Banal na Kasulatan, "Ang anghel ng Panginoon ay nagkakampo sa paligid ng mga natatakot [na gumagalang] sa kanya, at inililigtas sila." (Mga Awit 34:7). Ang kaisipang ito ay dapat na magpakalma at magpakalma sa ating mga isipan, at dapat magbigay-daan sa atin na kumilos nang may katapangan, dahil alam nating tayo ay may malapit na kaugnayan sa kanya. Sa gayon, magkakaroon tayo ng lubos na tiwala sa Panginoon. Bukod pa rito, matatanto natin na hindi tayo sapat na matalino upang lubos na maunawaan kung ano ang maaaring maging layunin ng Diyos para sa atin sa bawat karanasan. Samakatuwid, hindi natin alam kung paano maaaring mangibabaw ang Panginoon sa ganito o ganoong bagay.

“Ang Pananampalataya ay Matatag na Magtitiwala sa Kanya”

Ang mga unang disipulo ay nagmuni-muni habang iniisip nila ang mga bagay na inihula ni Jesus para sa kanyang sarili. Taglay ang kumpiyansa, sinabi ni Pedro sa kanya, “Ikaw ang Cristo, ang Anak ng Diyos na buhay!” (Mateo 16:16). Tiyak na naisip nila: Paano

hahayaan ng Diyos na magkaroon ng anumang pinsala sa kanya? Napagpasyahan ng mga disipulo na ang mga bagay na ito na kanyang sinabi ay dapat lamang mga talinghaga, tulad noong sinabi niya sa kanila na dapat nilang kainin ang kanyang laman at inumin ang kanyang dugo. (Juan 6:53-56). Kaya ngayon nang sabihin niya, “ang Anak ng tao ay ... ipako sa krus,” inakala nila na isa ito sa kanyang kakaibang mga sinabi na hindi nila maintindihan. Mateo 26:2

Kaya naman ang mga disipulo ay lubos na nabagabag, nagtataka, at namangha, nang si Hesus ay arestuhin at dalhin sa harap ng Sanhedrin ng mga Hudyo, at sa halip na gamitin ang kanyang mga kapangyarihan at kahusayan sa pagsasalita, siya ay tahimik at hinayaan ang kanyang sarili na kontrahin at siraan. Pagkatapos ay dinala ang kanilang Panginoon sa harap ni Pilato. Ngayon, naisip ng mga disipulo, tiyak na hindi mag-aatubiling si Hesus sa harap ng gobernador Romano! Kaya naman muling nagulat at namangha ang mga disipulo nang ang mga bagay ay lumabas na taliwas sa kanilang inaasahan. Gayunpaman, ang ganitong landas sa bahagi ng ating Panginoon ay kinakailangan sa plano ng Ama sa Langit, hindi lamang para kay Hesus, upang siya ay magdusa at pagkatapos ay makapasok sa kanyang kaluwalhatian, kundi

kinakailangan din para sa mundo, dahil ang halaga ng pagtubos, isang perpektong buhay ng tao, ay dapat ilaan bilang isang "pantubos para sa lahat." 1 Timoteo 2:5,6; 1 Corinto 15:22; Roma 5:18

Kung sa karunungan ng Diyos ay pinakamainam sa anumang paraan na tayo ay sugatan at ilagay sa kahihiyan, tulad ng ginawa sa ating Panginoon, dapat tayong maging matapang. Palalakasin niya ang ating mga puso, dahil nagtiwala tayo sa kanya at may tiwala sa kanyang pagpapawalang-bisa sa ating mga karanasan. Alam natin na siya ay napakatalino para magkamali, at dapat mayroong motibo, isang dahilan para sa pahintulot, anuman ito. Tiyak na alam natin na ang mga banal ay mahalaga sa paningin ng Panginoon, at natatanging pinahahalagahan. Mga Awit 17:8

Anuman ang maging resulta ng anumang bagay para sa atin, dapat nating tanggapin ito bilang mula sa Panginoon, maunawaan man natin ang dahilan nito o hindi. Dapat tayong magkaroon ng pananampalataya at pag-asa, kahit na ang daan ay magaspang, at kahit na ang mga bagay ay tila kabaligtaran ng ating inaasahan. "Maghintay ka sa Panginoon: magpakatapang ka, at palalakasin niya ang iyong puso: maghintay ka, sabi ko, sa Panginoon." Mga Awit 27:14